

Павелъ.

“ Ахъ! не имамъ Виргинія! Безъ нея, азъ не имамъ нищо; съ нея азъ имахъ все. Она само бѣ мой родъ, моя слава, и мое богатство. Но, понеже наконецъ пейна-та сродница иска да я ужени за челоуѣкъ прочуть; съ ученіе и съ книги може да быде нѣкой славеиъ. И азъ убо като ся изуча ще добыя наука; ще ползувамъ отечество-то си чрезъ мое-то образованіе, безъ да зависямъ отъ другиго, вито да повредя нѣкого. Ще достигна да самъ прочуть, и моя-та слава ще ся сотвори отъ мене.

Старець.

“ Сынко! превосходства-та въ знаніето са по рѣдконаходими отъ родъ и богатство, и несомнѣнно ти са по големи добрини, защото не ся отнемать и вредомъ доставлявать намъ почестъ отъ нѣрода; но ти са скупи и не си придобывать развѣ съ всякаквы лишеніе, съ една нѣжностъ превосходна, коя-то прави насъ несчастны внутренно и внешно съ гоненіе на наши-те современници. Приказни-те люди не завиждатъ слава-та на военны-те и на морепла-